

Arrest

nr. 30 819 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV 40 844 / II

In zake: ██████████

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 31 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gelet het op tussenarrest nr. 30 121 van 28 juli 2009.

Gelet op het uitstel verleend in deze zaak naar de zitting van 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2006 wordt verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, te Eupen in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

Op 8 augustus 2006 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 6 december 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Verzoeker wordt opgeroepen om op 5 en 14 februari 2008 te verschijnen. Verzoeker komt niet en op 1 juli 2008 wordt de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

Op 6 maart 2007 doet verzoeker met mevrouw B. A., een tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling, een aangifte van huwelijk bij de stad Turnhout.

Op 13 maart 2007 brengt het parket van de procureur des Konings een negatief advies uit omtrent de voltrekking van het huwelijk.

Op 15 maart 2007 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van het huwelijk van verzoeker en mevrouw B. A.

Bij beschikking van 9 juli 2007 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg wordt vastgesteld dat er voldoende vermoedens waren voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om te twifelen aan de intentie van partijen om een duurzame relatie op te bouwen.

Bij arrest van 16 april 2008 bevestigt het hof van beroep te Antwerpen de beschikking dat het voorgenomen huwelijk van verzoeker en mevrouw B. A. een schijnhuwelijk betreft.

Op 20 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2008 legt verzoeker samen met mevrouw B. A. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 10 februari 2009 wordt aan de procureur des Konings een advies gevraagd omtrent deze verklaring van samenwoning.

Het parket van de procureur des Konings brengt op 17 maart 2009 een negatief advies uit omtrent de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en mevrouw B. A.

Op 19 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Op 31 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

*"In uitvoering van artikel 11, § 1,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (2), wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan M. A. (...) geboren te Peje, op 08.09.1880,
(...)*

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het staat vast dat de verklaring wettelijke samenwoning uitsluitend afgesloten werd opdat betrokken vreemdeling in het Rijk zou kunnen verblijven.

Op 19/01/2009 werd er op basis van artikel 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een bijlage 15bis afgeleverd aan de Heer M. A. (...), geboren op (...),

Deze bijlage 15bis en het attest van immatriculatie werden op grond van een duurzame relatie met Mevrouw B. A. (...), geboren (...), afgeleverd.

Op 13/03/2007 werd een negatief advies uitgebracht door het parket van Turnhout, omtrent een huwelijksvoltrekking aangezien volgende elementen aanwezig waren die wezen op een schijnhuwelijk, met name :

-M. (...) heeft zich op 29/11/2008 aangeboden te Brussel, teneinde een asielpcedure te starten, hij kreeg hierdoor een attest van immatriculatie te Turnhout Ook in Luxemburg heeft M. (...) een asielpcedure lopen, waarvan hij verklaart het resultaat niet te kennen en wat hij aanvankelijk verzwijgt wanneer hij asiel aanvraagt in België.

-B. (...) is in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen en dit ingevolge een fout van de ambtenaar van de gemeente La Calamine. Zij heeft een verzoek ingediend om de Belgische nationaliteit te bekomen,

-Door de rechtbank van eerste aanleg te Eupen werd een vorig huwelijk van B. (...) nietig verklaard, er werd vastgesteld dat het een schijnhuwelijk betref. B. (...) wenst hier geen uitleg over te verschaffen, zij verklaart dat het echtscheiding was, hoewel duidelijk werd vastgesteld dat zij de bedoeling had haar "echtgenoot" aan de nodige verblijfsdocumenten te helpen,

-B. (...) heeft 13 jaar in Eupen gewoond, ze verklaart naar Turnhout te zijn gekomen omdat er hier meer werk is. Zij heeft 2 maanden als keukenhulp gewerkt, ondertussen werkt zij niet meer. Het is zeer twijfelachtig of zij zich definitief wil vestigen in Turnhout, aangezien haar familieleden woonachtig zijn in regio van Eupen. M. (...) geeft in zijn verklaring zelf toe dat hij en B. (...) geen vrienden of belangen in Turnhout hebben.

-Bij de controle van de samenwoning door de politie werd vastgesteld dat in het appartement geen enkele foto van beiden aanwezig was,

-Noch M. (...), noch B. (...) spreekt Nederlands, geen van beiden volgt Nederlandse les, of heeft hiertoe het initiatief genomen,

-Het is duidelijk dat het vooropgestelde huwelijk M. (...) in staat moet stellen de nodige verblijfsdocumenten te bekomen, meer nog B. (...) heeft aanvraag gedaan om de Belgische nationaliteit te bekomen. Het huwelijk wordt niet aangevraagd te Eupen, omdat daar reeds een huwelijk van B. (...) werd nietigverklaard.

Betrokkene ging tegen het advies van 13/03/007 in beroep bij de Rechtbank van eerste aanleg, deze vordering van de eiser werd op zitting van 09/07/2007 ontvankelijk doch ongegrond verklaart, om volgende reden:

Opdat de ambtenaar van de burgerlijke stand zou verplicht zijn het huwelijk te voltrekken, dient vast te staan dat de partijen werkelijk de bedoeling hebben samen een leven op te bouwen.

Er werd door de plaatselijke politie een onderzoek uitgevoerd en de partijen werden zowel door de politie, als door de diensten van verweerder ondervraagd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat eiseres reeds een schijnhuwelijk achter de rug heeft

Zij huwde voor de eerste keer toen zij 23 jaar oud was. Zij was dus op een leeftijd dat zij kon en moest weten wat zij deed en wat de draagwijdte van haar handelen was.

Eerste eiseres argumenteert dat zij uit de echt is gescheiden. Zij kan deze stelling moeilijk staande houden gezien het vonnis dd. 25/10/2005.

Tweede eiser verbleef illegaal in België, Toen verweerder inlichtingen inwon bij de Dienst vreemdelingenzaken, was tweede verweerder onbekend, Hij deed pas achteraf een asielaanvraag.

Op 01/02/2007 vond er een gesprek plaats tussen eisers en verweerder, Verweerder vat dit gesprek samen in het schrijven aan de Procureur des Konings dd. 02/02/2007. Partijen verklaren mekaar te hebben teren kennen in de trein. Zij zouden op weg zijn geweest naar een huwelijksfeest Nochtans weet tweede eiser niet de maand waarin hij eerste eiseres leerde kennen, Hij weet evenmin in welke maand hij zijn relatie begon. Nochtans was dit niet dermate lang geleden, dat eiser dit reeds vergeten kan zijn.

Tweede eiser is trouwens over het algemeen zeer vaag wat betreft zijn aankomst en verblijf in België. Hij is van Kosovo naar Luxemburg gegaan in 2003, in welke maand weet hij niet. Hij is dan naar België gekomen in 2006, ook hiervan weet hij de maand niet.

Er werd een controle uitgevoerd in verband met het samenwonen van partijen op 31/10/2006. Toen bleek tweede eiser niet te wonen op het adres (...). Hij was sedert begin september reeds vertrokken naar Luxemburg,

Ter zitting verklaarde eerste eisers dat, toen tweede eiser niet werd aangetroffen in de woning, hij in feite wel aanwezig zou zijn geweest. Eiseres neemt het in het algemeen niet zo nauw met de waarheid, Zo verklaarde zij aanvankelijk dat zij nooit gehuwd was. Nochtans kan zij dit niet "vergeten" zijn.

Bij de controle dd. 27/12/2006 werd plots wel kleding van tweede eiser aangetroffen in de woning van eerste eiseres. In het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg te Eupen dd. 25/10/2005 wordt echter duidelijk de modus operandi van eerste eiseres uiteengezet. Er wordt kleding achtergelaten om zo de schijn te wekken dat er sprake is van samenwonen, In het appartement van eiseres lag de kleding van tweede eiser "netjes op de grond". Het was duidelijk de bedoeling dat de kleding zou worden opgemerkt ; nadat een eerste controle plaatsvond en eiser niet werd aangetroffen, kon eiseres zich aan

een volgende controle verwachten, en was de kleding duidelijk zichtbaar op de grond gelegd. Óp de badkamer werd wel scheergerief gevonden, een tandenborstel werd niet aangetroffen.

Verder stelt zich de vraag waarom partijen naar Turnhout zijn gekomen. Volgens eisers zou een vriendin van eiseres hebben gezegd dat er hier werk te vinden was. Men ziet niet in waarom men, na jarenlang in Eupen te hebben gewoond, naar Turnhout komt, waar men de taal niet spreekt, geen familie heeft, nauwelijks relaties, op basis van vage beweringen in verband met mogelijk werk.

Het enige argument dat eisers ten voordele van hun intenties kunnen aanvoeren, is de zwangerschap van eerste eiseres (eenzijdig attest). Ook in dit verband dient trouwens te worden opgemerkt dat een zwangerschap niet noodzakelijk duidt op de intentie een duurzame relatie op te bouwen.

Alleszins kan dit element niet opwegen tegen de andere gegevens van het dossier. Er dient dan ook te worden besloten dat er voldoende vermoedens waren voor de ambtenaar van de burgerlijke stand om te twifelen aan de intentie van partijen om een duurzame relatie op te bouwen, zodat terecht de voltrekking van het huwelijk werd geweigerd,

De intentie was niet het opbouwen van een duurzame verhouding, maar het bekomen door tweede eiser van de Belgische nationaliteit.

Betrokkene ging in beroep bij het Hof van Beroep, tegen de beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout, zetelend in kort geding, dd. 09/07/2007.

Op de zitting van 16/04/2008 werd het volgende uitgesproken : "Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond, Bevestigt de bestreden beschikking.

Betrokkene diende dan een nieuwe aanvraag tot verblijf in, om zich te kunnen vestigen in België op basis van een duurzame relatie. Gezien het voorafgaande, werd op 10/02/2009 advies gevraagd aan het parket te Turnhout, hierop kreeg dienst vreemdelingenzaken als antwoord:

Mijn ambt adviseert negatief en verwijst hierbij naar uw advies gegeven op 13/03/2007 inzake de huwelijksaanvraag. Beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout, zetelend in kort geding van 09/07/2007 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 16/04/2008.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Op basis van voornoemde feiten wordt het verblijf van betrokkene geweigerd."

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 april 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 10, § 1, lid 1, 4° en 11, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 11 van het K.B. van 17 mei 2007, de materiële motiveringsplicht en van artikel 4.1 van de Richtlijn 2003/86/EG

Verzoekers recht op gezinshereniging wordt gewaarborgd door artikel 10, § 1, lid 1, 5° van de wet van 15.12.1980, dat de omzetting is van artikel 4.1 van de Richtlijn 2003/86.

In de motivering wordt er in hoofdzaak enkel verwezen naar het advies van het Parket van Turnhout van 13.3.2007 inzake de huwelijksaanvraag en naar de daaropvolgende beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste aanleg te Turnhout van 9.7.2007 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 16.4.2008.

De reden voor de weigering van het huwelijk was dat de ambtenaar van de burgerlijke stand voldoende vermoedens meende te hebben dat partijen niet van plan waren een duurzame relatie op te bouwen.

Vast staat evenwel, en dit wordt door tegenpartij ook niet betwist, dat partijen nu al meer dan drie jaar een duurzame relatie onderhouden. Nu beide partners al meer dan drie jaar samenwonen, eerst in Eupen en daarna in Turnhout, staat onomstotelijk vast dat zij wel degelijk de bedoeling

hadden een duurzame relatie op te bouwen. Bijgevolg zijn het advies van het Parket en de daaropvolgende rechterlijke beslissingen achterhaald.

Verzoeker vervult de voorwaarden voor het recht op verblijf op grond van het geregistreerd partnerschap met zijn partner die hij vervoegt: het staat vast dat hij met zijn partner samenwoont sedert ten minste één jaar, wat voldoende is krachtens de criteria bepaald in artikel 11 van het K.B. van 17 mei 2007.

De motivering voor de weigering tot verblijf moet enkel gaan over de periode van één jaar voor de indiening van de aanvraag. Zelfs enkel rekening houdend met de periode sedert het arrest van het hof van Beroep, vervult verzoeker de voorwaarden die de Vreemdelingenwet en het voornoemd K.B. hem opleggen. De motieven van het Parket, de Voorzitter van de Rechtbank en het Hof hebben geen betrekking op de pertinente periode.

Uit het voorgaande blijkt dat tegenpartij onterecht voorhoudt dat verzoeker niet de criteria van art 10, § 1, lid 1, 5° en art. 11 KB 17 mei 2007 vervult, genomen in uitvoering van art. 4.1 Richtlijn 2003/86, waardoor deze bepalingen geschonden worden. Ook wordt de materiële motiveringsplicht geschonden vermits geen van de motieven pertinent zijn.

In feite verwacht tegenpartij twee zaken: enerzijds de vraag of er een duurzame levensgemeenschap tussen verzoeker en zijn partner bestaat, wat verband houdt met zowel de grondvoorwaarde om een huwelijk af te sluiten als de vraag of verzoeker aan de voorwaarde van art. 10, § 1, eerste lid, 5° Vw. voldoet; en anderzijds of bewezen is dat er gegevens voorhanden zijn van doorslaggevend belang in de zin van art. 11, § 1, lid 1, 4°.

De essentiële vraag hier is of in de zin van art. 11, § 1, lid 1, 4° valse documenten of informatie enz. werd gebruikt die van doorslaggevend belang zijn om het verblijf te bekomen. Het moet gaan in de eerste plaats om feitelijke gegevens of valse verklaringen van in de pertinente periode, d.w.z. één jaar voorafgaand aan de indiening van de aanvraag, vermits het voldoende is dat verzoeker en zijn vriendin samenwonen gedurende die periode.

Het is daarom dat hierboven aangetoond werd dat de gehele motivering niet pertinent is, want betrekking hebbend op de periode voordien, en bovendien op de vraag of de partners al dan niet een duurzame levensgemeenschap (willen) vormen.

Weliswaar kan met oudere elementen/documenten/verklaringen rekening gehouden worden, voor zover ze door verzoeker gebruikt zijn als gegeven om het verblijf te bekomen, d.w.z. om aan te tonen dat hij gedurende het jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwoonde.

Dit is met de vermelde elementen enz. geenszins het geval. Zo bijvoorbeeld haalt tegenpartij ook een element aan m.b.t. het feit dat verzoeker een leugenachtige verklaring heeft afgelegd over een verzwegen asielaanvraag ingediend in Luxemburg. Er kan evenwel niet ingezien worden hoe een leugen over een asielaanvraag in een ander land van jaren geleden ook maar in geringe mate de beslissing heeft beïnvloed in positieve zin. Een asielaanvraag in een ander land ingediend heeft immers niets te maken met de elementen nodig om in België verblijf te bekomen. Zo bijvoorbeeld de zwangerschap van de vrouw: hoe kan dit een element zijn die valse informatie, een valse verklaring enz uitmaakt van doorslaggevend belang om het verblijf te bekomen, vermits de verklaring niet vals maar echt is: er wordt immers niet getwijfeld aan het feit dat mevrouw zwanger was! Zo ook het feit dat een vorig huwelijk van mevrouw nietig verklaard werd en zij haar vestiging onterecht zou hebben bekomen: zolang zij gevestigd is, kan zij vervoegd worden door een aanvrager op grond van art. 10 Vw. en tegenpartij gaat NIET over tot intrekking van haar recht op vestiging. Zo ook het feit dat in het appartement geen foto van beiden aanwezig was: de afwezigheid van iets kan immers geen valse informatie, document enz zijn! Idem m.b.t. de gebrekkige taalkennis van het Nederlands, enz.

Deze motieven, en de andere, schenden dus enerzijds art 11 voornoemd en ook de materiële motiveringsplicht, vermits het niet de minste pertinentie heeft en geenszins van doorslaggevend belang zijn om verblijf op grond van art. 10 te bekomen."

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het middel van verzoeker niet dienstig is. Verzoeker stelt immers dat de overheid enkel rekening diende te houden met de voorgelegde elementen en geen acht mocht slaan op vroegere adviezen, beschikkingen en arresten van de gerechtelijke instanties waarbij de waarachtigheid van het huwelijk telkens ontkend werd. De motivering van de weigering van verblijf mocht volgens verzoeker enkel betrekking hebben op de periode van één jaar voorafgaand aan de indiening van de verblijfsaanvraag. Verwerende partij stelt dat dit niet opgaat, in het kader van goed bestuur dient rekening te worden gehouden met alle elementen uit het administratief dossier zodat de eerdere bevindingen van het gerecht niet zomaar terzijde kunnen worden geschoven en wel degelijk in rekening dienden te worden gebracht bij het beoordelen van de duurzaamheid van de relatie, temeer

daar de actualiteitswaarde van de vonnissen bezwaarlijk miskend kan worden. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dus geheel terecht dat de beschikking, het vonnis en het arrest waarbij de oprechtheid van de relatie telkens ontkend werd, nog steeds actueel is en was in de éénjarige periode voorafgaand aan de verblijfsaanvraag op grond van duurzame relatie. De bestreden beslissing werd dan ook terecht gebaseerd op artikel 11, §1, 4° van de Vreemdelingenwet nu er redelijkerwijze vanuit kon worden gegaan dat het partnerschap enkel tot stand kwam opdat de betrokken vreemdeling in het land kon verblijven. Op 10 februari 2009 vroeg verwerende partij aan het parket van Turnhout een advies naar aanleiding van de vestigingsaanvraag op grond van duurzame relatie. In het negatief advies van 17 maart 2009 werd eveneens verwezen naar het advies van 13 maart 2007, de beschikking en het arrest. Klaarblijkelijk was ook het openbaar ministerie van mening dat deze hun actualiteitswaarde bleven behouden met betrekking tot de verblijfsaanvraag van 19 januari 2009. In dit opzicht wenst verwerende partij nog te benadrukken over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken.

2.3. In zijn repliekmemoirie wenst verzoeker te onderstrepen dat verwerende partij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. Het blijkt uit de aangehaalde feiten dat verwerende partij verzoeker en zijn partner louter reduceren tot een oud papieren dossier niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in een arrest oordeelde dat verwerende partij elk dossier concreet moet onderzoeken. Het blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn partner al die jaren als koppel hebben geleefd en een ware levensgemeenschap vormen. Het valt te onderstrepen dat het advies van het parket van Turnhout van 10 februari 2009 op een automatisch manier verwijst naar het advies gegeven op 13 maart 2007 en dat de feitelijke omstandigheden grondig gewijzigd waren.

2.4. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 11, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"§1. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, in één van de volgende gevallen niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest om te worden toegelaten tot een verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven."

Artikel 11, §1 bepaalt dus dat om de redenen vermeld in de punten 1°, 2°, 3° en 4° de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart zich in één van de in artikel 10 voorziene gevallen te bevinden toch niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven.

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker te vallen onder artikel 10, §1, 5° van de Vreemdelingenwet omdat hij nu al meer dan drie jaar een duurzame relatie onderhoudt met mevrouw B. A. Nu zij al meer dan drie jaar samenwonen staat het volgens verzoeker onomstotelijk vast dat verzoeker en mevrouw B.A. wel degelijk de bedoeling hadden om een duurzame relatie op te bouwen. Het advies van het parket en de daaropvolgende rechterlijke beslissingen zijn bijgevolg volgens verzoeker achterhaald. Verder verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007). Dit artikel bepaalt de criteria inzake het stabiele karakter van de relatie tussen partners bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij en zijn partner voldoen aan deze

criteria vermits zij sedert minstens één jaar samenwonen. De motivering van de bestreden beslissing had volgens verzoeker dus moeten gaan over de periode van één jaar voor het indienen van de aanvraag zodat de motieven van het parket, de voorzitter van de rechtbank en het hof geen betrekking hebben op de pertinente periode.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, hij verwijst hiervoor naar artikel 11 van het KB van 17 mei 2007 waarin de criteria worden vastgesteld inzake het stabiel karakter van de relatie tussen partners. Nochtans merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of de gemachtigde van de minister kan beslissen dat de vreemdeling, die niet of niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet bepaalt artikel 11, §1, eerste lid, 4° dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die verklaart zich in één van de in artikel 10 voorziene gevallen te bevinden toch niet het recht heeft het Rijk binnen te komen of in het Rijk te verblijven. In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het partnerschap dat verzoeker met mevrouw B. A. afsloot uitsluitend werd afgesloten opdat verzoeker in het Rijk zou kunnen verblijven.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, zijn de voorwaarden vermeld in artikel 11 § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet cumulatief. Het is niet vereist dat verzoeker valse informatie of documenten heeft gebruikt, maar het volstaat dat het vaststaat dat het partnerschap uitsluitend werd afgesloten opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Bij de uitoefening van de in artikel 11 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, en dit is in casu bij de beoordeling van de vraag of het partnerschap dat verzoeker met mevrouw B. A. afsloot uitsluitend diende opdat verzoeker in het Rijk zou kunnen verblijven, beschikt verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit de hiervoor weergegeven beslissing blijkt dat deze steunt op de adviezen van het parket van de procureur des Konings van 17 maart 2009 en 13 maart 2007, op de beschikking van 9 juli 2007 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en op het arrest van 16 april 2008 van het hof van beroep te Antwerpen. Na grondige lezing van het administratief dossier, en in het bijzonder van de in de bestreden beslissing opgesomde stukken, merkt de Raad op dat verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat het partnerschap dat verzoeker met mevrouw B. A. afsloot uitsluitend diende opdat verzoeker in het Rijk zou kunnen verblijven.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker de inhoud van de adviezen van het parket van de procureur des Konings van 17 maart 2009 en 13 maart 2007, van de beschikking van 9 juli 2007 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en van het arrest van 16 april 2008 van het hof van beroep te Antwerpen niet betwist maar enkel stelt dat deze achterhaald zijn vermits zij geen betrekking hebben op de periode van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Zoals hierboven reeds uiteengezet is deze argumentatie van verzoeker ter zake niet dienend omdat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vermeldt geen bepaalde termijn.

Verzoeker maakt derhalve met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten. Deze vaststelling volstaat om het

bestreden besluit te schragen. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Vermits de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 11, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en dit artikel een uitzondering vormt op artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan een schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Dit geldt uiteraard ook voor artikel 11 van het K. B. van 17 mei 2007 vermits dit artikel zoals hierboven reeds uiteengezet de criteria vaststelt inzake het stabiel karakter van de relatie tussen partners.

Waar verzoeker tenslotte verwijst naar artikel 4.1 van de Richtlijn 2003/86 van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en zelf stelt dat dit artikel werd omgezet door artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, omgezet werd naar de interne wetgeving. De verwijzing naar de richtlijn 2003/86/EG als middel is derhalve niet ontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

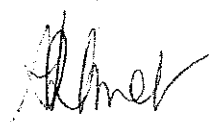
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET